

syn til. Navnlig kunde det være interessant at faa oplyst, om de ny Obligationer, som ere blevne udstedte i Stedet for de ældre, som skulle indfries, have lydt paa en lavere Rente end de tidligere Obligationer. Efter den Erfaring, jeg har haft, er dette ingenlunde Tilfældet. Det er næsten kun undtagelsesvis, at de ny Obligationer have lydt paa en lavere Rente; det almindelige har været, at de have lydt paa samme Rente, og jeg har endog saa set Tilfælde, hvor de have lydt paa højere Rente. Om det egentlig kan kaldes en Konvertering i den Forstand, her er Tale om, vil jeg dog anse for tvivlsomt. I det hele taget tror jeg, at der er noget misvisende ved Lovforslaget og ved de tidligere Love, naar de lyde paa at lette Konverteringen af Prioritetslaan i faste Ejendomme, thi denne Lettelse er virkelig meget lille. Det, der spares ved disse Konverteringer for vedkommende Debitorer, er ganske forsvindende, i Særdeleshed naar de ny Obligationer ikke ere fuldstændig lige store med de tidligere, som de skulle afløse. Som oftest gaa jo disse saakaldte Konverteringer ud paa, at naar en Debitor faar opsagt en Prioritet, søger han at faa et saa stort nyt Laan som muligt, helst saa stort, at det ikke blot kan dække det tidligere Laan, men at der ogsaa kan blive noget til overs.

Jeg tør maaske her indskyde den Bemærkning, at det forekommer mig, at det er en noget mærkelig Vej, Lovgivningen er slaaet ind paa for at hjælpe Ejendomsbesidderne under de trykkende Tider. Man siger nemlig — maaske med en Del Grund — at Aarsagen til de trykkende Tider for Ejendomsbesidderne, navnlig Landejendomsbesidderne, er det, at de have for store Prioriteter af forrente, men samtidig gør man alt muligt for at skaffe dem yderligere Laan, saa at de altsaa komme til at forrente endnu større Kapitaler. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det her, men jeg synes, at der er noget forkert deri.

Det, som jeg vil hævde, er, at disse Love saavel som det nu foreliggende Lovforslag ikke ville medføre nogen nævneværdig Besparelse for vedkommende Debitorer. Hvis f. Eks. den ny Obligation, som en Debitor skal udrede, lyder paa 10,000 Kr., medens den Obligation, han vil indfri, kun lyder paa 5,000 Kr., hvad spares der saa egentlig? Der spares i Tinglæsningsgebyr af den ny Obligation 2 Kr. 66 Øre, i Udslettelsesgebyr for den tidligere Obligation 3 Kr. 19 Øre, Besparelsen

bliver altsaa i alt 5 Kr. 85 Øre. Saa kommer selvfølgelig hertil den Besparelse, der finder Sted paa Stemplet, nemlig 8 Kr. 30 Øre. Hele Besparelsen paa et Laan af 10,000 Kr. bliver altsaa 14 Kr. 15 Øre. Lad os tage et andet Eksempel. Hvis den ny Obligation er paa 20,000 Kr., og den ældre, som skal indfries, er paa 10,000 Kr., vil Besparelsen paa Tinglæsningen af den ny Obligation blive 6 Kr. 66 Øre, paa Udslettelsen af den ældre Obligation 4 Kr. 52 Øre, altsaa i alt 11 Kr. 18 Øre. Lægge vi hertil Stemplet, som andrager 16 Kr. 65 Øre, vil hele Besparelsen for et Laan paa 20,000 Kr. blive 27 Kr. 83 Øre. Dernæst maa man huske paa, at denne Besparelse i Virkeligheden ikke kommer Debitor til gode i sin Helhed. Hvor det gælder om smaa Obligationer, vil Debitor slet ikke faa noget som helst godt af denne Besparelse, thi den vil tilfalde vedkommende Mellemmand, som maa have et højere Salær for den større Ulejlighed, han har ved at arrangere den Slags Laan. Debitor vil i og for sig ikke faa nogen nævneværdig Fordel af Besparelsen, men denne vil i Reglen — navnlig altsaa, hvor det er smaa Obligationer — tilfalde andre.

Jeg tror derfor, at Forslaget, ligesom de tidligere Love om samme Genstand, egentlig nærmest er en Slags Attrap, men der kunde vel nok være Grund til at overveje det. Jeg skal da tillade mig at sige, at flere af Enkelthederne i Lovforslaget, ligesom i de tidligere Love, dels synes at være uheldige, dels maa give Anledning til Tvivl og ogsaa have givet Anledning til betydelige Tvivl. Det har derfor været nødvendigt for Administrationen at fremkomme med Fortolkninger og Afgørelser af Loven, og skønt det ganske vist fuldt ud maa erkendes, at Administrationen har fortolket disse Bestemmelser paa en overordentlig human Maade, finder jeg det dog mindre heldigt, at man ikke giver Love en saadan Form, at man kan undgaa den Slags administrative Fortolkninger. Inden jeg gaar over til at omtale Lovforslagets § 1, skal jeg først tillade mig at bemærke, at jeg allerede finder det lange Tidsrum af 5 Aar, hvorfor denne Lov, der dog skulde have en rent midlertidig Karakter, skal gives, alt for langt, og jeg mener, der er Grund til nærmere at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. — Jeg maa dernæst sige, hvad der ogsaa er blevet berørt af den højtærede Finansminister, at det er maaske mindre retfærdigt, at Loven kun angaar den Konvertering, som finder Sted af samme Debitor. Hvorfor